

האַבְּגָה אֲרִיכָה לְקַיּוֹת מְלָאָה בְּגַב לְפָלָל. (הראייה קוק, מידות הראייה, א)

"כִּיּוֹן שָׁגֵמֶל אִתְּנוּ זֶה, הַתְּחִיל לְשׂוֹטֵט בְּדָעַתּוֹ, וְהַוְאָ קָטָן, וְלַחֲשֵׁב בְּיוֹם וּבְלִילָה... וְלֹא קַיָּה לוּ לְאַמְלָפָד וְלֹא מַזְדִּיעַ ذָבָר, אֶלָּא מַשְׁקָע בְּאוֹר פְּשָׁדִים בֵּין עֲבָדִי צְבָדָה-זָרָה פְּשָׁפָשִׁים. וְאֲבָיו וְאַמוֹ וְכָל קָעַם עֲבָדִים עֲבָדָה-זָרָה, וְהַוְאָ קַיָּה עֲזַב עַפְקָהוּ. וְלֹפֶוּ מַשְׂוֹטֵט וּמַבְּיוֹן, עַד שְׁחַשְׁיג ذָרָד פְּאָמָת, וְהַבְּיוֹן קָנוּ כַּאֲזָק, מַדְעַתּוֹ הַנּוֹכָה; וְנִזְעָ שִׁישׁ שָׁם אֶלָּוּ אָחָד, וְהַוְאָ מַנְהִיגָה פְּגָלָל, וְהַוְאָ בְּרָא הַפָּל, וְאַיִן בְּכָל חַמְמָא אֶלָּוּ חֻזָּץ מַפְעוֹן. וְנִזְעָ שִׁפְלָל קָעַם טוּעִים..."

כִּיּוֹן שְׁהָפֵיר וְנִזְעָ, הַתְּחִיל לְהַשִּׁיב תְּשׁוּבֹת עַל בְּנֵי אוֹר כְּשָׁדִים וְלַעֲרָךְ דִּינוּ עַמְקָם, וְלֹמֶר שָׁאַיִן זוּ זָרָה הַאֲמָת, שְׁאַתָּם הַזְּלָקִים בָּה, וְשָׁבֵר הַאֲלָמִים, וְהַתְּמִיל לְחַזְדִּיעַ לְעַם, שָׁאַיִן רָאוּי לְעַבְדָּ אֶל-לְוָה הַעוֹלָם, וְלוּ רָאוּי לְהַשְׁתִּחוֹת וּלְקָרוּב וּלְנַשְּׁךְ--כִּי שִׁיכְיוֹרָהוּ כָּל פְּבָרוֹאִים פְּבָאִים; וְרָאוּי לְאַבְדָּ וּלְשָׁבֵר כָּל הַצְּרוֹת, כִּי שְׁלָא יִסְטוּ בְּהַן כָּל קָעַם, כְּמוֹ אֶלָּוּ שָׁהָן מַדְמִין שָׁאַיִן שָׁם אֶלָּוּת אֶלָּא אָלָוּ.

כִּיּוֹן שָׁאַבְרָ עַלְיָהָם בְּרָאַיּוֹתָי, בְּקָשׁ הַפָּלָקָה לְהַרְנוּ; נִשְׁׁחָה לוּ גַּס, וְנִצְאָ לְסָרוּ. וְהַתְּחִיל לְעַמְל וּלְקָרוֹת בְּקוֹל אֶדוֹל לְכָל קָעַם, וְלַהֲזִיקָם שִׁישׁ אֶלָּוּת אֶחָד לְכָל הַעוֹלָם, וְלוּ רָאוּי לְעַבְדָ..."
(רמב"ם, הלכות עבודה-זורה, א; ג)

"...מִבְּשָׁרוֹ יִצְחָה אָדָם אֶלָּוּה-- אִם יִשְׁבַּא אֶת כָּל כְּבוֹדוֹת נְפָשׁוֹ וְכָל נְטִוָּתוֹ לְמַטְרָה שְׁכָלִית וּמוֹסְרִית אַחֲתָה-- כִּבְרָה הוּא אֶת האַחֲדוֹת בְּעוֹלָמוֹ הַפְּנִימִי, וְהַאַחֲדוֹת שֶׁהַעוֹלָם הַכְּלִיל מִתְבָּרְרָה אֲצָלוּ יוֹתֵר וּיוֹתֵר. וְכַשְׁחֹוא מַוְצָּא שְׁפָחוֹתֵינוּ פְּרוֹדִים הָם, כְּשָׁאַיִן יִכְלֶל לְצִירָר שְׁלֹטוֹן כָּלִיל עַל נְטִוָּתוֹ וְתְּאוֹוֹתָיו-- אֵז מַחְלִיט הוּא שֶׁהַעוֹלָם הַגָּדוֹל כְּמוֹהוּ מִפּוֹרְד-- הוּא גַּם הוּא, וְשָׁאַיִן אַחֲדוֹת בְּמִצְיאֹת..."
(הראייה קוק, אורות הקודש, ג; ש)

"...אַחֲזָהָתּוּ לְנֵזֶקֶתְּהָיִה (שיר-השירים ח, ח) זֶה אַבְרָהָם שָׁאַיִתָּה אֶת כָּל בְּאֵי הַעוֹלָם. בָּר שְׁפָרָא אָמַר: בְּזָה
שְׁהָוָא מַאֲכִיתָ אֶת נִקְרָעָ..."
(בראשית רבה, לט; ג)

"כָּל מַי שִׁינֵּשׁ בְּנֵדוּ שֶׁלְשָׁה דָּבָרִים פְּלָלָו - מַפְלָמִידָיו שֶׁל אַבְרָהָם אַבְנָיו, וּשֶׁלְשָׁה דָּבָרִים אַמְרִים - מַפְלָמִידָיו שֶׁל בְּלָעַם הַרְשָׁעָ. עַזְוּ טָבָה, וּרְוֹתָם גְּמִיקָה, וּנְפָשׁ שְׁפָלָה, מַפְלָמִידָיו שֶׁל אַבְרָהָם אַבְנָיו. עַזְוּ רָעָה, וּרְזִים גְּבוֹהָה, וּנְפָשׁ רָחָבָה, מַפְלָמִידָיו שֶׁל בְּלָעַם הַרְשָׁעָ..."
(אבות ה)

"...יִשְׁבַּא הַקְדָּמָה לְתּוֹרָה וּמְצּוֹות. יִשְׁכַּר בְּקָשָׁרָה שֶׁל יְהָה אָנוּ זָכָאים וּמוֹכְשָׁרִים לְשִׁמְיעָת דָּבָר דִּי
עַל יְדֵי מְשָׁה רַבָּנוּ עַיְה: המִדּוֹת קוֹדְמוֹת לְמְצּוֹות. המְצּוֹות הָן מִמְשָׁה רַבָּנוּ, וּהַמִּדּוֹת מַאֲבָרָה
אַבְנָנוּ..."

עַזְוּ יְפָה הִיא סִימְפְּטִיה אֶל הַבְּרִיּוֹת, אֶל הַבְּרִיּוֹת שֶׁל רַיְבָּנוּ שֶׁל עַולָּם, אֶל כָּל הַבְּרִיּוֹת. יִשְׁבַּא
בְּבְרִיּוֹת, יִשְׁבַּא יִשְׁרָאֵל וּנְשִׁגְוִים, אֶבֶל לְכָלָם יִשְׁבַּא וּנוּם שֶׁל שִׁיכְוֹת לְבָורָא. המִדּה הַרְאָשׁוֹנָה בְּמִדּוֹת

הישראליות היא: 'רְחַמְנִים'¹. מוזכר בכמה מקומות בגמר ש אדם אכזרי צריך לבדוק אם הוא מזענו של אברהם אבינו². פשיט אכזריות, קריות ואדישות, צריך לבדוק בוגע. עד כדי כך!... מה רבו מעשיך ד', בולם בפקמה עליית, מלאה הארץ קניין' (תהלים קד, כד). המבט הכללי הזה של התגלות הבורא בנהרים, כמה נחמד הוא. וממנו אהבה לכל הבריות...

הعين היפה הזאת - כיצד היא מתבטאת למעשה, בפרקטייה? ברחמנות, בעדינות, ובאהבת הבריות המתקיימות באופן פשוט ועובדתי. כל אלה הן הגילוי של היסוד הנשמתי, הנפשי והפסיכולוגי, של שייכות לבראיה כולה. יש דרגות בבראה, והאהבה מקופה את כולן. מכיון לו לאברהם אבינו, יהאך הגדול בענקים³, טוב הלב הזה? אין זה ענין פרטיאי אישיא אינדיבידואלי, אלא הוא ממש מחייב היפה לפורה, וכן הבורא אל הבראה. אהוב את מקומות, אהוב את הבריות' (אבות ז), מתוך אהבת המקום אל אהבת הבריות של המקום. מתוך הקירבה והדבקות האלוקית של הנשמה הענקית הזאת, מתוך הידעיה הבוראה שיטוב די לפלל, נשבת השيءות לבראיה כולה, אהבה לכל הבריות... זה ענין של אברהם אבינו: דבקות אלוקית, ראה בוראה בעין הטובה של המקום, בעין יפה, גודלות בטוב ובחסד, עד כדי מסירות נפש...)

"...מי שהוא אהוב את שם יתברך אהוב את הבריות, שם ברואיו"

(מהר"ל מפראג דרך החיים לאבות, א; ז)

"...אהוב את מקומות, אהוב את הבריות... כי דבר זה, שאוהב הבריות, והוא אהבת השם יתברך גם כן, כי מי שאוהב את אחד אהוב כל מעשה ידיו אשר עשה ופעל, ולפיכך כאשר אהוב את השם יתברך אי-אפשר שלא יאכוף את ברואיו, ואם הוא שונה הבריות אי אפשר שיאכוף השם יתברך אשר בראם..."

"המקום מתגלה בבריות. לכן תוקן כדי לדיבור של אהוב את מקומות - מופיע אהוב את הבריות. מתוך אהבה עליונה, מקופה וככלית, נשבת אהבת הבריות באופן טبعי והכרחי. זה ענין פשוט של בריאות נורמלית: יש כאן אהבה אחת שמתגלה בשני אופנים, כי הבריות הן הבריות של המקום. מי שאוהב את הבורא, אהוב מותו כך כל מה שנמשך מהתורה, כל העולמים..."
(שיעור הרב צבי יהודה, תלמוד-תורה, עמ' 210)

"צדיקים גדולים מלאים אהבה הם. ואהבתם הגדולה אין ראייה שתמלא כל דבר. כי כל הדברים שעולם קטנים הם לעומת אהבתם. אזון דבר שיכול למלא את אהבתם, כי אם הענין האלקי. וכל הדברים שבעולם הם אהובים, מפני שפולם היקם תוכאותיה של האורה האלקית" (הראייה קוק, אורות הקודש, ד; שצ)

¹ "שֶׁלֶשׁ סָמְנִים יֵשׁ בָּאָמָה זו – רַקְמִנִּים, וַיִּשְׁנִינוּ, וְגֻמְלִי חֲסִידִים..." (יבמות עט ע"א)

² "כֹּל הַמְרָמִים עַל הַבָּרוּא – בַּיּוּעַ שֶׁהוּא מִזְרָעָוּ שֶׁל אַבְרָהָם אָבִינוּ, וְכֹל מַיְשָׁאָנוּ מִרְמָמָם עַל הַבָּרוּא – בַּיּוּעַ שֶׁאָנוּ מִזְרָעָוּ שֶׁל אַבְרָהָם אָבִינוּ" (ביצה לב ע"ב)

³ "וְשָׁם חֲבָרוֹן לְפָנֵים קָרִית אַרְבָּע חָאָדָם הַגָּדוֹל בֶּעֱקָקִים..." (יהושע יד, טו) "זה אברהם אבינו" (מסכת סופרים, כא; ט)